

op med, naar vi laane Pengø til 4,4 pCt., saa atter at laane dem ud til 3 pCt. for at gøre en enkelt Klasse af Medborgere Glæde.

Harald Jensen: At den danske Stat skulde vedblive at have et Veksellaan paa omtrent 70 Mill. Kr., er naturligvis noget, der er saa uholdbart, at man maa se at komme bort derfra. Derudfra hilses det ogsaa fra vor Side med Glæde, at vi komme bort fra denne utrygge Tilstand og komme ind i andre mere stabile Forhold, selv om disse ikke ere saa gode, som det var ønskeligt. Vi have ofte haft Lejlighed til at fralægge os det væsentligste Ansvar for, at Stillingen er bleven saadan, som den er. Det er jo meget godt, at det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) taler om at spare og om en fornuftig Statshusholdning, og det skulle vi fra vor Side være med til at støtte ham i. Jeg kan ogsaa godt give det ærede Medlem Ret i adskillige af de Betragtninger, han gjorde gældende, men jeg vil dog meget nødtigt have lagt ind i hans Udtalelser dette, at det skulde være en Anmodning til den danske Rigsdag om at standse den sociale Lovgivning, som saa stærkt vedrører den almindelige Befolkning. Vi have jo nu i den sidste Tid her set, at et Lovforslag er blevet borte. Det er et Lovforslag angaaende Understøttelse til Enker og Enkemænds Børn, som man ikke har hørt fra vistnok i nogle Maaneder, og som der, saa vidt jeg ved, slet ikke har været talt om. Jeg vilde meget nødtigt have det ærede Medlems Bemærkning udtydet saaledes, at man nu skulde sætte Punktum for den sociale Lovgivning, og at derfor ogsaa dette Lovforslag nu skulde blive henlagt. Jeg nærer indtil det sidste det Haab, at man fra alle Sider vil komme det Krav i Møde, som er rejst angaaende Enkerne; disse uheldigst stillede af vore Medborgere. Jeg kan daarligt tro, at man vil sige Stop her. For øvrigt synes denne Tale om Sparsommelighed mig noget mærkelig netop i Dag. Denne Dag er jo paa adskillige Maader en dyr Dag. Det er et dyrt Laan, vi have faaet, det indrømmes jo fra alle Sider, men det har vel neppe kunnet være anderledes nu for Tiden. Det kan gerne være, at der har været Chance for at faa det billigere før, det skal jeg ikke udtale mig om, thi dertil er jeg ikke tilstrækkelig kyndig. Men det staar for mig, at det maaske paa nærværende Tidspunkt har kunnet være vanskeligt af faa bedre Betingelser. Men i Dag, hvor vi tale om Sparsommelighed, hvor der fra de ledende Partiers Side her i Tinget tales om Sparsommelighed, i Dag

have vi gjort Begyndelsen til at bevilge 1,250,000 Kr. i aarlig Løn, Pension og Understøttelse til et ganske lille Faatal af Personer. Det forekommer mig, at den Sparsommelighedsperiode, som de regerende Partier her i Salen tale om at indlede, ikke staar rigtig godt til det, der lige er gaaet forud. Jeg vil for min Part henstille, at man, naar man har været saa flot, som man har været i Dag, ikke pludselig siger Stop overfor den sociale Lovgivning og særlig pludselig siger Stop overfor den Klasse af vore Medborgere og Medborgerinder, som maaske er mest trængende.

Selve Lovforslaget, som det foreligger, skulle vi ikke modsætte os. Vi finde ingen Anledning til selv paa dette Standpunkt at tage Medansvaret for den økonomiske Misère, vi lidt efter lidt ere gledne ind i. Vi ville altsaa ligesom vore Partifæller i det andet Ting undlade at stemme og lade de store Partier have Ansvar for dette Forslag, som det nu foreligger.

Finansministeren (N. Neergaard):

Jeg har Grund til at udtale min Anerkendelse af den hensynsfulde Maade, hvorpaa de ærede Medlemmer, som med Beklagelse have set de Vilkaar, hvorpaa dette Laan er afsluttet, her have udtalt deres Mening. Jeg havde jo paa ingen Maade ventet, at nogen vilde føle særlig Glæde over disse Vilkaar. De ere jo ikke saa lidt ringere end dem, man tidligere har opnaaet, og et Bevis paa, hvor overordentlig vanskeligt Forholdene have ligget i alle mulige Henseender.

Det ærede 1ste Medlem fra 2den Kreds (Bramsen) beklagede, at de Raadgivere, jeg havde haft — jeg tænker, han her siger til dem baade i og udenfor Finansministeriet —, havde raadet mig til at vente. Ja, jeg har, som jeg vistnok har udtalt i det andet Ting, og som jeg skal gentage her, paa ethvert Punkt, hvor Spørgsmaalene have frembudt sig, haft meget vægtige og efter min Mening de vægtigste finansielle Autoriteter bag mig i, hvad jeg har foretaget mig, og det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds maa jo naturligvis indrømme mig, at det er noget lettere at være klog bagud end forud. Den Gang, i det tidlige Foraar 1911, da Norge afsluttede sit Laan, tror jeg, at ærede Medlemmer, hvis de havde hørt de Udtalelser, som jeg da havde Lejlighed til at indhente fra saare vægtige finanskyndige Sider og fra Sider, som vare uafhængige af hinanden og ikke havde nogen som helst Lejlighed til at forhandle indbyrdes om deres Standpunkt, maatte indrømme mig,